

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Vort Løsen er vor Tro og Daab

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Vort Løsen er vor Tro og Daab", i Grundtvig, N. F. S.: *Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944, 1944-1964*, s. 169. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig11val-shoot-workid80490/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Sang-Værk til den danske Kirke. - 1944

For i Hans Kirkes Skiød, i Herrens Navn,
Hans Aand til os gaaer ud!
Storværk paa Jord
Øver daglig Guds Ord,
Almægtig er Hans Arm,
Miskundelig Hans Barm,
Derfor vi i allen Stund
Ofre Ham af Hjertens Grund
Lov og Tak og Taare varm!

- 3 I *Jesu* Navn
Vi leve vil og døe,
Thi evigt Liv vi finde i Hans Favn:
Aanden lader Sjæl ei døe;
Og ved Hans Røst,
Til vor evige Trøst,
Skal Støvet klart opstaae.
Til Herlighed indgaae!
Da vi skal, med Lyst og Fryd,
Psalmen give Røst og Lyd,
Som vi nu kun stamme paa!

No. 73.

- 1 *Vort Løsen* er vor *Tro* og *Daab*,
Det er vor *Samfunds-Kiæde*,
Deraf udspringer al vort *Haab*,
Oprinder al vor *Glæde*,
Og Ordet af vor *Herres Mund*,
Det er vor *Kirkes Klippe-Grund*,
Og *Hellig-Aandens Sæde*!
- 2 Som *Aanden* vil, saa *aander Han*,
Og *Røsten* kan du høre,
Men ubemærket *farer Han*,
Som *Ordet* har at føre,

Han skjuler sig i Læbe-Lyd,
Skjøndt Han er Ordets Kraft og Dyd,
Som klinger i vort Øre!

3 Kun Verdens Aand er stolt i Sind,
Guds Aand sig dybt nedbøier,
Sig ligner selv ved Veir og Vind,
Mens *Ordet* Han ophøier!
Dog født af *Aand* var selv *Guds Ord*,
Som her Han gik og stod paa Jord,
Og det Ham selv fornøier!

4 Af *Aanden* fødes vi, som Han,
Skjøndt syndige i *Kjødet*,
Vi leve op, veed ei hvordan,
I Kirke-Moderskiødet!
Om Fødselen af *Vand* og *Aand*
Vi tale kun med *Tunge-Baand*,
Til det er overglødet!

5 Men Alt er og paa rede Haand,
For ret det hængde sammen,
Saa vi i *Daaben* fik den Aand,
Som bader sig i *Flammen*,
Skjøndt Alt var der saa grumme smaat,
Og *Ordet* tørt og *Haaret* vaadt,
Og kun et *Degne-Amen*!

6 Ja Han, som svæved over Hav,
Hvor Alt var tomt og øde,
Og *Vandet* *Føde-Kraften* gav,
I Verdens *Morgen-Røde*,
I Herrens andet *Føde-Land*
Gaaer gjerne gennem *Ild* og *Vand*
For Jorden *Himmel-Grøde*!

- 7 Han elsker meer den *sagte Lyd*,
End Storm og Torden-Braget,
Opflammer dem med Hjertens Fryd,
Som Tegnet har modtaget,
Og med *Johannes* barnebly
Har i den *sagte Lyd* fra Sky
Gud-Faders Røst opdaget!
- 8 Lad Verdens Aand kun spids og stolt
Om *Vanddaabs-Aanden* tale,
Slæe *hykkelsk* Vrag paa Kied og Haand,
Og af sin *Ild-Daab* prale!
Hvad skader det, naar »*Han i os*«
Dog hyder »*ham i Verden*« Trods.
Som Klippen Knold i Dale?
- 9 Hvad skader det, naar Herrens Aand
Til stolte Mindes-Mærker,
Af Gud vor Faders Høire-Haand,
End feier Mester-Værker,
Saa vi med Sang kan døve Staal,
Og stige lukt i Sky fra Baal,
Som glade Alten-Lærker!
- 10 Hvad skader os al Spee og Spot,
Naar vi, med fromme Fædre,
Det har paa Jorden lyst og godt,
I Paradis langt bedre!
Naar vi som Solen straaale der,
Vi mindes knap, vi kaldtes her
Guds Faar og Lammet Vædre!
- 11 Alt hvad da Præst og Menighed
End sukker for af Aanden,
Naar *Tro* og *Daab* vi holde ved,
Oprinder efter Haanden,

For Kys-Haand blot i *Jordans Bad*
Med Ridder-Slag i *Davids Stad*
Os adler *Guddoms-Aanden!*

12 Guds Aand er end saa rund og riig,
Som *Første-Pindsedagen*,
Men dagligdags sparsommelig,
Og taaler ingen *Vragen*,
Saa, takke vi for *Vand og Brød*,
Os *Vinen* skænkes *himmelsød*,
Vi smagde aldrig *Magen!*

13 Thi dyrke vi den *Hellig-Aand*,
Med *Faderen* og *Sønnen*,
Og kysse ydmyg *Ham* paa *Haand*,
I *Psalmen* og i *Bønnen*;
Med *Haand* og *Mund*, skændt det er sært,
Han skænker *Alt* hvad os er kiært,
Ja, *evigt Liv* er *Lønnen!*

No. 74.

1 Vor *Herres Røst* er *Kirkens Aand*,
Dens *Sjæl* er *Barne-Troen*,
Bekjendelsen med *Mund* og *Haand*
Er *Bygningen* og *Broen*,
Er *Legemet* og *Herrens Stad*,
Og kun ved *Døden* skilles ad
Hvad *Han* med *Forsyns-Øiet*
Har konstig sammenløiet!

2 *Usynlige* for *Kiød* og *Been*
Er *Sjæl* og *Aand* hernede,
For *Tro* og *Tale* *Kalk* og *Steen*
Vi dog os maae frabede;
Derfor det sig naturlig faldt,